

Arrest

nr. 67 190 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Srilankaanse Tamil afkomstig uit Colombo, Sri Lanka. In Sri Lanka had u uw eigen winkel met Elektronica spullen. In 2008 kreeg u van een vriend van uw vader een aanbod om illegale satelliettelefoons aan te kopen en te verkopen. Omdat de mensen die betrokken waren in deze handel uit de onderwereld kwamen trok u zich terug uit de deal. Daarna bleef men u lastig vallen en bedreigen. Op een avondje uit werd u meegetrokken in een bestelbus en werd u in elkaar geslagen. U vermoedt dat de daders dezelfde personen zijn dan diegene waarmee u handelde over de

satelliettelefoons. Ook in 2008 vroeg een zekere S.(...) u om onderdak te verlenen aan enkele personen. U stemde toe en er verbleven verschillende mensen op verschillende momenten bij u thuis. Omdat uw vader dit niet apprecieerde bracht u de gasten uiteindelijk naar een lodge, waar u een kopie van uw identiteitskaart afgaf. In de periode tijdens en na deze bezoeken ondervond u geen problemen met deze zaak. Uw problemen begonnen op 14 februari 2010. Op die dag werd S.(...) gearresteerd. De dag nadien kwamen vier mannen langs bij u thuis en in uw winkel. Uzelf was niet thuis, u bevond zich in een andere stad. Uw neef, die in uw winkel werkte, werd ontvoerd. U vermoedt dat deze mannen op zoek waren naar u omdat u de gasten van S.(...) huisvestte. U denkt dat deze gasten banden hadden met de LTTE. U durfde niet terug te keren naar huis en u diende ook geen klacht in bij de politie. Uw oom, de vader van uw ontvoerde neef, deed dit wel. U verliet Sri Lanka op 20 februari 2010. U trok naar Singapore en verbleef daar tot 11 juni 2010, in de hoop dat de situatie in Sri Lanka zou verbeteren. Daarna reisde u via een onbekend land naar België. U vroeg asiel aan op 14 juni 2010.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, twee foto's van een blessure, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw vader, een aangifte bij de politie, de identiteitskaart van uw oom, het paspoort van uw oom, de geboorteakte van uw neef, de geboorteakte van uw moeder en een inschrijvingsbewijs van uw zaak.

B. Motivering

U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiäre Bescherming. Volgens uw relaas is uw vrees waarvoor u Sri Lanka verliet gebaseerd op twee verhalen. Het Commissariaat-Generaal kan geen geloof hechten aan deze verhalen.

Het belangrijkste verhaal waarop u zich baseert voor uw asielaanvraag heeft te maken met de arrestatie van een zekere S.(...) op 14 februari 2010. S.(...) vroeg u in 2008 om enkele personen onderdak te bieden. Dit voor slechts één nacht. Dit gebeurde meermaals met verschillende personen. Omdat uw vader niet akkoord ging met deze praktijken bracht u de gasten van S.(...) onder in een lodge. Omdat deze gasten geen identiteitskaart hadden gaf u een kopie van uw eigen identiteitskaart voor het geval dat er iets zou mislopen. U ondervond al die tijd geen problemen tot S.(...) op 14 februari 2010 werd opgepakt. De dag nadien kwamen er vier mannen langs u thuis en langs uw winkel. Deze mannen ontvoerden uw neef, die in uw winkel werkte, en uzelf durfde niet terug te keren. U diende geen klacht in bij de politie en verliet daarna het land (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Dit verhaal is vaag en bevat onlogische elementen. U hebt weinig kennis van heel de zaak, u weet nergens een antwoord op te geven en uw verhaal teert enkel op vermoedens. U weet niet wie u zoekt: u weet niet of het de politie, het leger, de overheid of iemand uit de onderwereld is (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U weet ook niet waarom men u juist zoekt, het enige wat u weet is dat deze onbekende mannen langs kwamen de dag nadat S.(...) ontvoerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Maar u hebt geen idee wat S.(...) tijdens zijn arrestatie vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U zegt dat de personen aan wie u onderdak gaf banden met de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.8) en dat men u waarschijnlijk om die redenen zocht. Maar dit blijkt enkel een vermoeden te zijn op aangeven van uw advocaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 10), want eerder ging u ervan uit dat de personen aan wie u onderdak gaf reisagenten waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is, in de toenmalige context van de oorlog in Sri Lanka, bevreemdend dat u mensen in huis neemt en dat u hen naam niet kent en dat u pas later moet vernemen wie deze mensen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Wat er ook van zij, het is weinig waarschijnlijk dat men u om die reden zocht. U verklaart zelf dat u in de periode dat u deze mensen huisvestte nooit problemen hebt ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) en indien men u zou zoeken omdat u mensen met LTTE-banden huisvestte, dan is het niet logisch dat men uw neef ontvoert.

Bovendien legt u van heel deze zaak geen enkel bewijs voor. U legt een politieaangifte voor die uw oom zou gedaan hebben over de ontvoering van uw neef. Hierbij kunnen enkele bedenkingen gemaakt worden. Uw naam staat niet vermeld in deze aangifte, het is een aangifte van M. F.(...) over zijn zoon M. Fa.(...) (zie punt 5 in groene map). Ten eerste is het bevreemdend dat u zelf geen aangifte gedaan hebt bij de politie. U wordt uiteindelijk toch persoonlijk geïnterviewd en u verklaart zelf dat enkel de politie veiligheid kan brengen in Colombo (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Ten tweede hebt u geen idee van wat er in de aangifte staat (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Van iemand die geïnterviewd wordt en waarvan het neef ontvoerd werd zou men verwachten dat hij zich informeert over alle elementen die met

die zaak te maken hebben. Ten derde is het raar dat uw naam niet vermeld staat in de aangifte. Het voorval deed zich voor in uw winkel en de mannen die uw neef ontvoerden waren volgens uw verklaring op zoek naar u. Bovendien spreekt men in de aangifte niet over uw medewerkers, maar over die van uw neef, terwijl u verklaart dat u de eigenaar was van de winkel (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Ten laatste kan u niet aantonen dat de personen in de aangifte effectief uw oom en uw neef zijn. U werd gevraagd om de geboorteakte van uw moeder, van uw oom en van uw neef na te sturen als bewijs. U hebt de geboorteakte van uw moeder en van uw neef opgestuurd, maar niet van uw oom. Van uw oom hebt u wel een identiteitskaart en paspoort gestuurd, maar de geboortedatum die op zijn paspoort staat (31 januari 1945, zie punt 7 in groene map) komt niet overeen met de geboortedatum van de vader van uw neef op zijn geboorteakte (1947, zie punt 9 in groene map). Wat er ook van zij, door de optelsom van vaagheden, incoherenties en gebrek aan bewijs in uw relaas, kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verklaring dat u gezocht wordt door de Sri Lankaase autoriteiten omdat u mensen die banden hebben met de LTTE zou hebben gehuisvest, en dat u geen bescherming kan inroepen in Sri Lanka.

Het tweede verhaal speelde zich af in 2008. Een kennis van uw vader probeerde u ervan te overtuigen om illegale satelliettelefoons aan te schaffen. De mensen met wie u handelde bleken deel uit te maken van de onderwereld. Omdat u uiteindelijk besloot om niet met hen te handelen werd u door hen bedreigd. U werd op een avond, wanneer u uitging met uw vrienden, in een bestelbus getrokken en geslagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U weet niet exact wie achter deze daden zat, maar u hebt een vermoeden dat het diezelfde mensen waren als diegene waarmee u eerder handelde over de satelliettelefoon (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U zegt dat u daarna naar het ziekenhuis trok, maar u hebt daar geen bewijs van (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Wat er ook van zij, dit voorval valt onder het gemeenrecht en is bijgevolg vreemd aan de criteria zoals die zijn voorzien in de Conventie van Genève, zijnde een vrees voor vervolging omwille van uw religie, etnische origine, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Bovendien had u de kans om de bescherming in te roepen van de politie, maar u weigerde dit te doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5).

Wanneer u om bewijzen of documenten wordt gevraagd wijst u meermaals tijdens het gehoor op twee redenen waarom u niet aan deze documenten geraakte: ten eerste het feit dat uw vader gestorven is en dat hij alle documenten bewaarde en ten tweede dat er een vete is binnen uw familie waardoor u weinig documentatie over uw neef en uw oom kan ontvangen. Beide argumenten zijn onvoldoende. Achteraf bleek het toch niet zo moeilijk te zijn om documenten te ontvangen van uw neef en uw oom. U stuurde de gevraagde documenten redelijk snel achterna. Bovendien is de dood van uw vader geen afdoende reden om geen andere documenten voor te leggen, daar de dood van uw vader niet noodzakelijk de verdwijning van de documenten met zich meebrengt.

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op de LTTE. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u voorlegde zijn niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen in positieve zin om te buigen. Uw identiteitskaart en uw geboorteakte bewijzen enkel uw identiteit, deze wordt niet in vraag getrokken. Uw inschrijvingsbewijs van uw zaak bewijst enkel dat u eigenaar was van een zaak, ook dat wordt niet in vraag getrokken. De overlijdensakte van uw vader bewijst enkel zijn dood. De twee foto's van uw blessure bewijzen niet dat deze blessures opgelopen zijn ten gevolge van slagen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de lezing van het verzoekschrift lijkt verzoeker in zijn middel de schending van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren. Alsook de schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 april 2011 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Tamil machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.1. Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en stelt niet akkoord te gaan met de argumenten van de commissaris-generaal om verzoeker af te wijzen van het statuut van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en herhaalt wederom zijn verhaal en stelt dat zijn relaas wel degelijk geloofwaardig is. Verder wijst hij er op dat hij alles gedaan heeft om zijn stukken te verkrijgen die zijn asielrelaas bevestigen. Hij is de mening toegedaan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het dossier van verzoeker moet terug sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek en minstens verzoeker zijn verklaringen als geloofwaardig bestempelen en stelt dat er geen rekening werd gehouden met de documenten die hij afgeeft.

Hij wijst er op dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom de documenten die hij heeft neergelegd niet kunnen dienen als bewijs voor zijn vrees voor vervolging voor de nationale autoriteiten wegens zijn steun aan de "*Liberation Tigers of Tamil Eelam*" (hierna: LTTE). Verzoeker meent dat het onmogelijk is om sluitende bewijzen te brengen en stelt niet akkoord te gaan met de commissaris-generaal waar er werd gesteld dat de twee foto's van zijn blessures niet bewijzen dat dit het gevolg is van slagen. Verzoeker argumenteert dat hieruit juist duidelijk blijkt dat hij gewond was.

Hij stelt dat de commissaris-generaal de aangifte over de ontvoering van zijn neef niet in overweging neemt. Hij voert aan dat zijn dossier niet zorgvuldig is voorbereid en dat hij bij terugkeer direct zal gearresteerd worden net zoals vele Tamils die uit het noorden van Sri Lanka komen. Hij steunt zich hiervoor op een document van juli 2009 van UNHCR en hij wijst er op dat er niet wordt getwijfeld aan het feit dat hij afkomstig is uit het noorden van Sri Lanka.

Verzoeker voert dan ook aan dat de bestreden beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden en moet vernietigd worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Uit de foto's die verzoeker neerlegt is enkel op te maken dat hij ooit gewond is geweest. Er is geen reden om aan te nemen dat deze verwondingen iets te maken hebben met de feiten die verzoeker in zijn asielaanvraag aanhaalt. Daarom hebben ze geen bewijswaarde in verzoekers zaak.

Het document dat verzoeker aanbrengt waar zijn oom aangifte doet van de gebeurtenissen in verzoekers winkel waarbij verzoekers neef wordt meegenomen kan niet aan verzoekers relaas gelinkt worden. Verzoeker wordt nergens in deze aangifte bij naam genoemd, ook al zou hij de eigenaar van de winkel geweest zijn. Ook wordt gesteld dat de werknemers tewerkgesteld werden door zijn neef terwijl verzoeker stelt dat hij de werkgever was. Er wordt in de aangifte zelfs geen adres of naam van de winkel gegeven. Het is dan ook niet mogelijk voor de Raad om deze aangifte te aanvaarden als bewijs voor de problemen die verzoeker zou vrezen bij zijn terugkeer.

2.2. In een tweede onderdeel voert verzoeker zijn argumentatie aan aangaande zijn hoedanigheid van vluchteling. Hij verwijst naar het artikel 1 van de Conventie van Genève en argumenteert dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit dat hij voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling.

Wat betreft zijn gegronde vrees voor vervolging voert verzoeker aan dat de huidige situatie in Sri Lanka nog steeds precair is en de veiligheid in zijn land van herkomst onmogelijk gegarandeerd kan worden, gelet op zijn vrees dat hij gezocht wordt omwille van zijn banden met de LTTE. Hij vreest ook gedood te zullen worden, aangezien hij Tamil is. Verzoeker wijst er op dat de commissaris-generaal verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR van 5 juli 2010 waaruit blijkt dat de situatie gevoelig is verbeterd, maar voert aan dat dit tegenstrijdig is met het rapport van 31 maart 2011 "*Report of the secretary-general's panel of the experts on the accountability in Sri Lanka*" waaruit men volgens verzoeker duidelijk kan afleiden dat die situatie niet verbeterd is voor de Tamil bevolking en mensen nog steeds vervolgd worden en hun leven nog steeds in gevaar is. Verzoeker citeert een onderdeel van dit laatstgenoemde rapport. Verzoeker concludeert dat men dus niet voldoende rekening heeft gehouden met dit rapport en dat de toestand in Sri Lanka op zijn minst zorgwekkend en ernstig kan genoemd worden. Hij kan dan

ook onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst en hij stelt dat er in zijn hoofd een objectieve en subjectieve reden voorhanden is om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Verder wijst hij er op dat hij problemen kreeg omwille van zijn banden met de LTTE. Het argument van de commissaris-generaal dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het feit dat men hem wou vervolgen omdat hij niet voldoende precies is over diegene die hem vervolgen en om welke specifieke redenen gaat volgens verzoeker niet op. Hij stelt dat hij dit uiteraard niet heeft afgewacht en hij alleen maar kan vermoeden dat S.(...) mede aan de oorzaak lag. Hij voert aan dat hij op het ogenblik dat hij wist dat hij werd gezocht ook hoorde dat zijn neef was opgepakt en hij daardoor geen risico meer kon nemen. Vervolgens citeert hij wederom een onderdeel van het rapport van 31 maart 2011.

Tot slot wijst verzoeker op de onmogelijkheid om de nationale bescherming van zijn land in te roepen.

De Commissaris-generaal heeft *in casu* vastgesteld dat verzoeker aangaande de problemen die zouden voortvloeien uit de arrestatie van S.(...) bijzonder vage verklaringen heeft afgelegd. Zo kon verzoeker niet preciseren wie hem zocht, of het nu de politie, het leger, de overheid of iemand uit de onderwereld was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 10). Verzoeker wist ook niet waarom men hem juist zocht, het enige wat hij wist is dat deze onbekende mannen langs kwamen de dag nadat S.(...) ontvoerd werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 10). Verzoeker heeft echter geen idee wat S.(...) tijdens zijn arrestatie zou verteld hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 13). Verzoeker zegt dat de personen aan wie hij onderdak gaf banden met de LTTE hadden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, p.8) en dat men hem waarschijnlijk om die redenen zocht. Maar dit blijkt enkel een vermoeden te zijn op aangeven van zijn advocaat (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 8 en 10), want eerder ging verzoeker ervan uit dat de personen aan wie hij onderdak gaf reisagenten waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 9). Eveneens heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat het in de toenmalige context van de oorlog in Sri Lanka, bevreemdend is dat verzoeker mensen in huis nam en dat hij hun naam niet kent en dat hij pas later moet vernemen wie deze mensen zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 9).

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift duidelijk stelt dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal. Verzoeker brengt echter geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen. Verzoeker beperkt zich voornamelijk tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

De Raad is van mening dat verzoeker zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar zijn land van oorsprong niet aannemelijk heeft kunnen maken in zijn relaas. Verzoeker kan niet eens met zekerheid zeggen dat de mensen aan wie hij af en toe eens onderdak bood LTTE'ers waren. Aangezien verzoeker verder geen aanwijzingen geeft van eventuele contacten met de LTTE is verzoekers vrees voor vervolging niet aannemelijk.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing gebaseerd op de "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka*" van 5 juli 2010. Dit document stelt dat gelet op het einde van de burgeroorlog en de sterk verbeterde algemene situatie in Sri Lanka, niet alle Tamils uit het Noorden nog nood hebben aan internationale bescherming, maar enkel Tamils met een bepaald profiel, onder meer personen die verdacht worden banden te onderhouden met het LTTE, en dat derhalve elk dossier op zijn individuele verdiensten dient te worden onderzocht.

In dezelfde zin heeft het Europees Hof voor de Rechten van de mens in zijn arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na het arrest NA. v. the United Kingdom van 17 juli 2008 en in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009 onderzocht (zie onder meer T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, § 36-66). Het Hof stelt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigt het standpunt ingenomen in het arrest N.A. t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (§ 129-130), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil, meent dat relevante risicofactoren niet als

een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen (NA. v. the United Kingdom, § 130) en rekening houdend met verhoogde veiligheidsmaatregelen die ingesteld zouden kunnen worden omwille van een wijziging van de algemene situatie in Sri Lanka (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, § 94).

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het "*Report of the Secretary-General's Panel of experts on Accountability in Sri Lanka*" van 31 maart 2011 en stelt dat hieruit kan af worden geleid dat de situatie in Sri Lanka niet echt verbeterd is voor de Tamil bevolking. Verzoeker haalt dit aan als een recenter rapport dan datgene waar het Commissariaat-generaal zich op baseert, maar deze mening wordt niet door de Raad gevolgd. Het betreft hier namelijk een rapport dat is opgesteld over de situatie in Sri Lanka in de eindfase van het gewapend conflict en over de aansprakelijkheid van de strijdende partijen tijdens het conflict. De situatie die hierin beschreven wordt is dus niet de actuele situatie. Dit rapport is dan ook niet van dien aard om de door het CGVS gevolgde UNHCR-richtlijnen van 5 juli 2010, die uitdrukkelijk stellen dat de afkomst als Tamil uit het noorden of oosten op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad stelt ook vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen geboren is in Colombo en er ook woonde en niet afkomstig is van Jaffna zoals gesteld in zijn verzoekschrift. Het is verder ook zo dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet bewijst. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.3. In een volgende onderdeel zet verzoeker zijn argumentatie uiteen aangaande het subsidiaire beschermingsstatuut.

Verzoeker voert aan dat er totaal onterecht werd geoordeeld en hij wijst er nogmaals op dat er aan zijn identiteit en afkomst niet wordt getwijfeld. Hij geeft aan dat de situatie inderdaad gewijzigd is en dat er minder checkpoints en zoekacties zijn, maar benadrukt dat mensen met het LTTE profiel nog altijd een risico lopen. Dit zou ook blijken uit de informatie van de commissaris-generaal. Hij citeert een onderdeel van deze informatie om dit aan te tonen. Men kan volgens verzoeker niet ontkennen dat zijn relaas niet de minste tegenstrijdigheden vertoont en coherent is en dat hij als vluchteling op grond van zijn banden met de LTTE een groot risico loopt.

Verzoeker verwijst naar het "*Country of origin information report Sri Lanka*" van 18 februari 2010 van het "*UK Border Agency, home office*" en citeert een onderdeel hiervan. Verzoeker voert aan dat men hier uit kan afleiden dat men niet enkel Tamils arresteert die een arrestatiebevel hebben gekregen en dat er ook andere categorieën worden geïdendeerd zoals onder meer Tamils die connecties hebben met de LTTE of Tamils die illegaal uit Sri Lanka vertrokken zijn. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij een verhoogd risico loopt om geïdendeerd te worden.

Hij verwijst naar het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wijst er wederom op dat er niet wordt getwijfeld aan het feit dat hij afkomstig is uit het noorden van Sri Lanka en dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst gelet op de algemene toestand van het land en zijn persoonlijke toestand. Ook de situatie van Tamils die asiel hebben gevraagd in het buitenland dient heel voorzichtig bekeken te worden, aangezien hij een jaar en half in het buitenland heeft verbleven. Hij herhaalt nogmaals dat hij al werd gezocht door het leger en hij vreest het slachtoffer te zullen worden van onrechtmatige detentie, moord, ontvoeringen en verdwijningen. Hij stelt verder te behoren tot 1 van de 3 sub-gronden van de subsidiaire bescherming. Hij verwijst tot slot naar het artikel 3 van het EVRM en voert aan dat dit artikel wordt geschonden bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, wordt er wel betwist dat verzoeker uit de Jaffna regio afkomstig is. Verzoeker heeft namelijk verklaard altijd in Colombo te hebben gewoond en dat hij er geboren is (gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 1 en 2). Waar verzoeker verwijst naar informatie die door het Commissariaat-generaal zelf aan het administratief dossier toegevoegd is en stelt dat mensen met een LTTE profiel nog steeds een risico op vervolging lopen, herhaalt de Raad dat verzoeker de banden die hij met de LTTE zou hebben niet aannemelijk maakt. Hij kan zich hier dus niet op beroepen voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming.

Verzoeker haalt aan dat hij aanspraak zou maken op de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het feit dat hij Sri Lanka illegaal verlaten heeft. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker dit niet aannemelijk maakt. Hij legt geen enkel bewijs neer in dit verband.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat dit artikel inhoudelijk overeen stemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld. Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn ook geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS